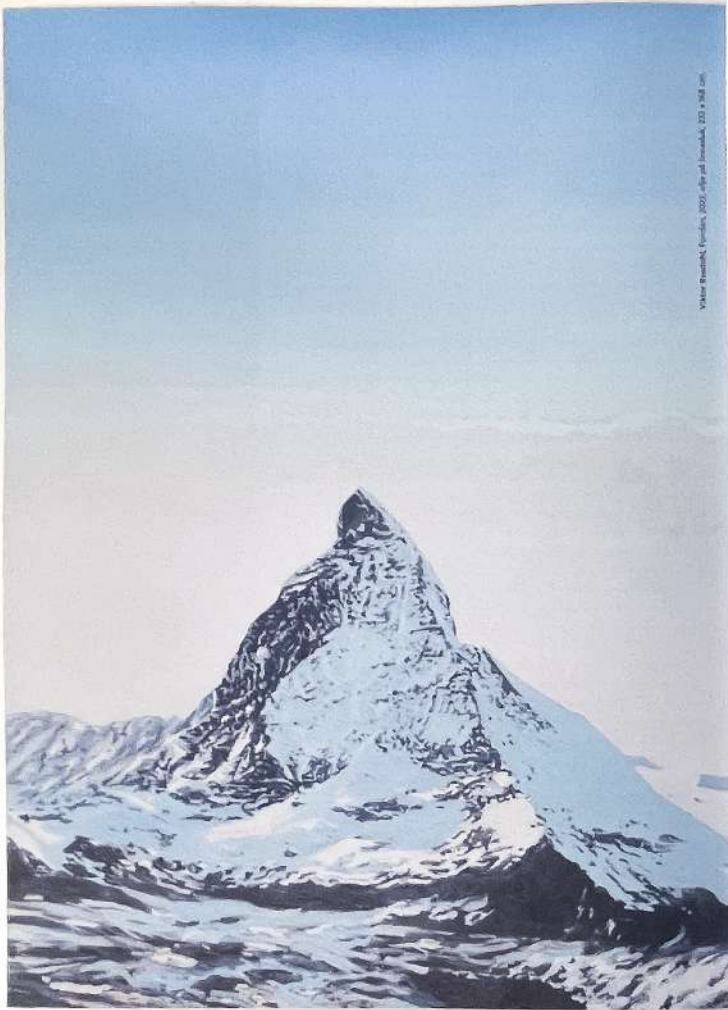

Viktor Rosdahl

Landskapen är flera saker, ett pågående utforskan. När jag började måla landskap för drygt tjugo år sedan var det på trasiga och upphittade material, hål i gaturummet, undersidan av en pall, en avknäckt träbit. Själva kontrapositionen mellan något "fint" och "fult" blev en analogi över livet, så som mina erfarenheter byggt det.

Jag använde mig av landskap, av många olika slag, som symboler för det utopiska. Jag var och är fortfarande intresserad av det arkaiska, det suggestiva och det förfinade.

När jag flyttat från Stockholm till Örebro läste jag Lars Vilka *Konstens angräns* och i Malmö gjorde jag parafraiser på Olof Krümlinde i olika material – vektenteckningar, oljemåleri, installationer, graffiti och stora screentryckta klistermärken uppsatta i gatumiljön i Malmö, Berlin och Barcelona. När alla kunde vara konst var det som att själva landskapsmåleriet kanske inte var det längre?

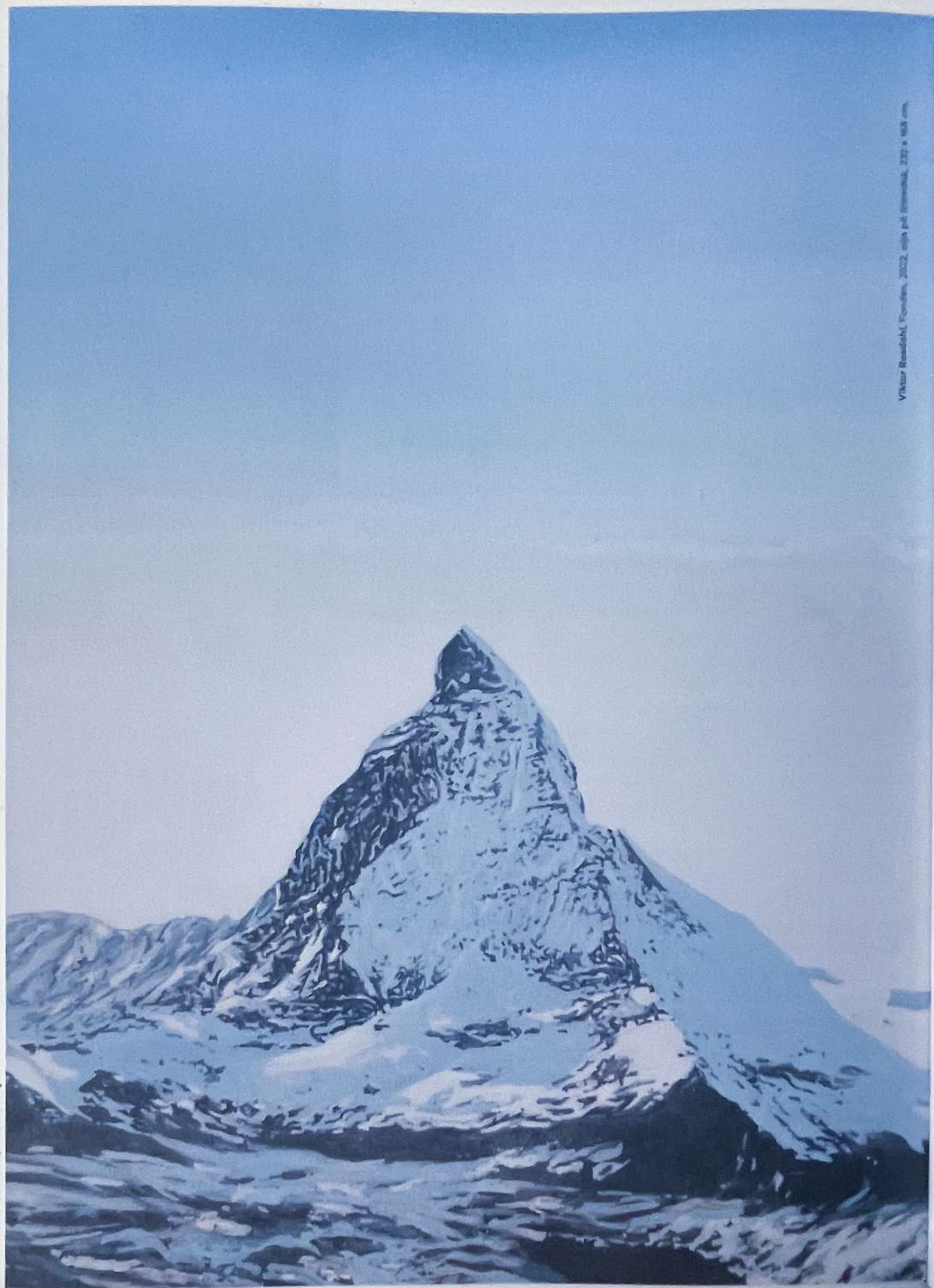
Jag gjorde en installation av ett tjugotal teckningar baserade på förlagor från boken *Såntes natur* utgiven 1970 av Naturfrämjandet. Det torra, registrerade och icke tillrättalagda över träskern, träden och åsarnas siluetter tilltalade mig. Kunde konstnären göra det till guld?

Jag intresserade mig för de små skevheterna som uppstår när man målar och tecknar av något för hand, och gör så fortfarande. Hur hjärnan omedvetet zoomar in på någon detalj. Det rumsliga försvinnandet som uppstår vid full koncentration. Utan detta hade jag inte blivit konstnär. Det är mitt balsam och elixir. Efter stunder som dessa lämnar jag ateljén som pånyttfödd, träden är vackrare och jag måste hela tiden stanna bilen för att fota dem!

Det jag gör började för över tjugo år sedan som ett postmodernt, eklektiskt användande av olika slags konsthistoriska arbetsmetoder, olika referensbilder. Liket en hiphoppare som samplar ur olika tiders musik för att sedan bygga sitt eget sound. Och min egen blick på mina egna foton har med tiden blivit mer lik hur jag ser på de upphittade bilderna eller materialen. Det finns ingen uppenbar gräns för mig, ser jag något som jag reagerar på och som triggat mig vill jag använda det, men jag låter det ta lång tid. Jag låter bilderna och idéerna marineras länge, ifrågasätter mina val, provar att måla dem på ett annat material, i en annan storlek och på ett annorlunda vis än sist. Ibland bearbetar jag ytan ytterligare efter några år. Det är ett lydbort sökande. Ett slags motsats till "pang, boom, klapp" – då var den klar. Målningsarna får mycket gärna vegetera länge i ateljén och finns i min penfön under flera månader och år, under arbetet med andra verk.

Viktor Rosdahl, *Openness*, 2022, olja på duk, 104 x 100 cm.

Viktor Roudnik, Foudan, 2022, oil on linen, 227 x 183 cm

L
f
n
J
v
N
M
a
g
s
J
S
t
d
J
a
g
h
l
b
E
d
p
e
t
s
ti
n
R
n
v
a

Viktor Rosdahl

Landskapen är flera saker, ett pågående utforskande. När jag började måla landskap för drygt tjugo år sedan var det på trasiga och upphittade material: hål i gaturummet, undersidan av en pall, en avknäckt träbit. Själva kontraposteringen mellan något "fint" och "fult" blev en analogi över livet, så som mina erfarenheter byggt det.

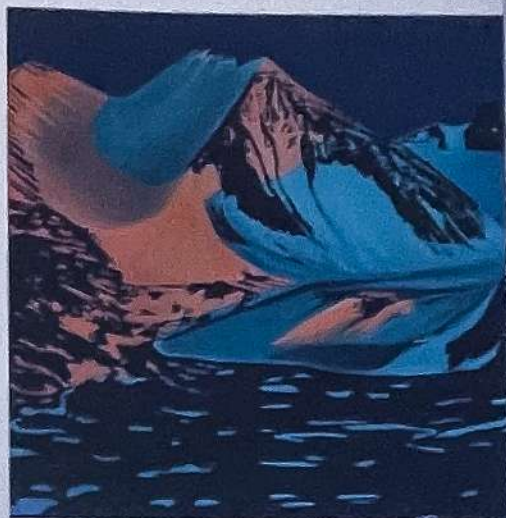
Jag använde mig av landskap, av många olika slag, som symboler för det utopiska. Jag var och är fortfarande intresserad av det arkaiska, det suggestiva och det förbisedda.

När jag flyttat från Stockholm till Örebro läste jag Lars Vilks *Konstens anspråk* och i Malmö gjorde jag parafrafer på Olof Krumlind i olika material – vektorteckningar, oljemåleri, installationer, graffiti och stora screentryckta klistermärken uppsatta i gatumiljön i Malmö, Berlin och Barcelona. När allt kunde vara konst var det som att själva landskapsmåleriet kanske inte var det längre?

Jag gjorde en installation av ett tjugotal teckningar baserade på förlagor från boken *Skånes natur* utgiven 1970 av Naturfrämjandet. Det torra, registrerande och icke tillrättalagda över träskan, träden och åsarnas siluetter tilltalade mig. Kunde konstnären göra det till guld?

Jag intresserade mig för de små skevheter som uppstår när man målar och tecknar av något för hand, och gör så fortfarande. Hur hjärnan omedvetet zoomar in på någon detalj. Det rumsliga försvinnandet som uppstår vid full koncentration. Utan detta hade jag inte blivit konstnär. Det är mitt balsam och elixir. Efter stunder som dessa lämnar jag ateljén som pånyttfödd, träden är vackrare och jag måste hela tiden stanna bilen för att fota dem!

Det jag gör började för över tjugo år sedan som ett postmodernt, eklektiskt användande av olika slags konsthistoriska arbetsmetoder, olika referensbilder. Liket en hiphoppare som samplar ur olika tiders musik för att sedan bygga sitt eget sound. Och min egen blick på mina egna foton har med tiden blivit mer lik hur jag ser på de upphittade bilderna eller materialen. Det finns ingen uppenbar gräns för mig, ser jag något som jag reagerar på och som triggar mig vill jag använda det, men jag låter det ta lång tid. Jag låter bilderna och idéerna marineras länge, ifrågasätter mina val, provar att måla dem på ett annat material, i en annan storlek och på ett annorlunda vis än sist. Ibland bearbetar jag ytan ytterligare efter några år. Det är ett lyhört sökande. Ett slags motsats till "pang, boom, klapp – då var den klar". Målningarna får mycket gärna vegetera länge i ateljén och finnas i min periferi under flera månader och år, under arbetet med andra verk.

Viktor Rosdahl, *I revarna*, 2022.
olja på duk, 184 x 180 cm.

Viktor Rosdahl, Transcending, 2023, olja på linneväsk, 130 x 150 cm.

I ateljén kan jag ibland höra orden från mina målerilärare i ungdomen, något jag vid ett tillfälle berättade för en av dem – Jens Fänge – och som vi skrattade åt. Jag fotar innan jag åker hem på kvällen och ligger i mörkret och tittar på bilderna, zoomar in och funderar.

Uttrycket är signifikant. *Hur* något är målat innehåller annan information än *vad* som är målat, och förhoppningsvis är summan mer än de olika delarna.

Jag liknar gärna måleriet vid musik, till exempel hur vokalisterna skriker ut sin ångest i "En vind av sorg" på Darkthrones album Panzerfaust. Jag köpte deras LP 1996 när jag spelade trummor i ett black metal-band med min storebror Ola. Essensen och det oefterhärmliga i leveransen. I skriet finns hela denna tid registrerad som på en hårddisk: nittiotalets nätter, städer, subkulturer, skinnjackorna, brödjobbet på posten, öl med polarna, källarlokalernas glåmiga blickar och ensamma vandringar med snön i ansikten och black metal på högsta volym i freestylen. När Morrissey likt en ledsen val sjunger

att "everyday is like Sunday, everyday is silent and grey" – föreställ dig en låt som börjar, följt av denna mening, sen någon som frissar, låt slut. Allting finns i leveransen, fraseringen. Översatt för mig: måleriet, vått i vått, krasningar, ristningar, undermålningar, materialitet, lasyrer.

Jag kontrasterar gärna landskapens utopiska kraft mot förtortens betong som reser sig mot himlen likt Orthancs torn. Jag älskar de långa skuggorna över fotbollsplanen, ljudet av godståg i bakgrunden och tänk, där har jag legat, med kinden mot asfalten, efter knytnävar i mitt bakhuvud. Efter spottloskor i mitt hår och ansikte.

Kollektivet, den stora kraften i det. En fors som rusar fram, som river de gamla Klarakvarteren, som bygger miljonprogrammet, som samlas i marsch för att gå till en läktare och titta på människor som jagar en boll. Individiden kontra kollektivet är en evig källa till dissonans och inspiration, jag antar att det har att göra med hur allenerad jag själv har känt mig i olika sammanhang. Men också med min fascination för olika sorters samhälls- och civilisationsbygge, eller frånvaron av. En motvalls och lite torr rebell lever i mig, därav utställningar som "stillsamt motstånd" (Galleri Thomas Wallner, 2020). Ett motstånd mot vår tids kanon, mekanismer och vad som är vad inom konstfältet. När jag startade min utbildning på konsthögskolan i Malmö var vi bara två tre personer som målade bland ett hundratal studenter. Att inte vara tillfullo överens med sitt sammanhang och dess skiftande normer och konsensus är nog något jag trivs med.

Några av mina första verk gjorde jag i en källare på Rörstrandsgatan sommaren 2000. Jag gick då från ett mer drömskt och intuitivt måleri där jag ständigt fastnade i själva utförandet, gick vilse i processen kan man säga – och började arbeta mer idébaserat med mitt måleri. Använde mig av det som ett medium, satte upp ramar. Jag målade utsikter från hus och lägenheter jag bott i, där pannåerna var delar av husväggar. Eller miljonprogramshus, för mig synonyma med folkhemmet, på gjutna gipsskivor som jag bröt isär och limmade fast på masonit. Vissa av de här tidiga verken visades bland annat på Market Art Fair i Christian Larsens bås, på Bonniers Konsthall, på Tensta konsthall, Rumänska kulturinstitutet och i en separatutställning på Galleri Arnstedt häromåret, "Heimat" (2021). I höstas visade jag ett av verken hos Ebba de Faire, och ett annat hos Galleri Cora Hillebrand i Göteborg, där siluetten av en gestalt är fylld utav ett landskap, men omgivningen attackerar honom med batongslag. Det verket heter *Det svåraste med att vara en romantiker är att man verkligen är det* eller på engelska *The hardest thing about being a romantic...*

I utställningen "egna bilder: ett sällsynt ljus" på Berg Gallery, vågade jag att ta bort kontrasteringen, batongslagen, fabrikerna, höghusen och vandrarna som symboliserar oss, på väg in i en annan tid. Istället fick det drömska och utopiska träda fram i egen gestalt utan kontraposteringarna som inbyggda förklaringar i målningens komposition. I dessa fall får betraktaren själv fylla i. På sätt och vis slutar jag berätta en historia om mig själv och om samhället, åtminstone den jag målat många gånger förr. Målningarna är mina gestaltningar från den utopiska världen, förflyttade in i galleriet.

Viktor Rosdahl, *Techno in the collective*, 2023.
olja på björkplywood, akrylglas, 96 x 96 x 42 cm.

Viktor Rosdahl (f. 1980 i Helsingborg) är verksam i Malmö och utbildad vid Konsthögskolan i Malmö (2002–2007) och Kungliga Konsthögskolan i Stockholm (2005), 2009 tilldelades han Maria Bonnier Dahlins stipendium och tilldelades år deltog han i "Moderna Museet, Stockholm, Rosdahl har visats i solo- och gruppställningar på bland annat Ljungbergsmuseet, Ljungby (2022, 2020 och 2018/19), Ystadsmuseet (2019, 2017, 2011 och 2008), Nordic Contemporary, Paris (2015), Frieze Focus, New York (2014), Konstakademien, Stockholm (2014 och 2007), The Armory Show, New York (2012), Röda Sten Konsthall, Göteborg (2011), CAC – Contemporary Art Centre, Vilnius (2010), och Dortmund Biennale, Oslo (2009). 2011 deltog han i den fjätte upplagan av Göteborgs Internationella Konstbiennial (GIBCA) och 2010 medverkade han i det av e-flux ledde projektet *Time/Bank under Liverpool Biennial*. Rosdahl är representerad i samlingarna hos Moderna Museet, Helsingborgsmuseet, Malmö Konstmuseum, Statens konstråd, Göteborgs Stad och Söln Collection.

Viktor Rosdahl presenterade sin första utställning på Berg Gallery, "egna bilder: ett sällsynt ljus", 16/2 – 25/3 2023.